

Kar vplénil je Bolgárjev v bitvi ljuti,
Oslépil vse je Bizantíнец kruti —
Nazáj pošilja zdaj jih v zemljo milo,
Bolgarskemu vladarju za vezilo.

Nikoli konca ni! Za kopo kopa
Molcé, otožno mimo carja stopa;
Petnájst tisóč továrišev ljubljénih,
Petnajst tisóč vojákov oslepljénih!

Noč cárju sívemu očí pokríje,
Iz prsij divij stok se mu izvije,
Na tla se zgrúdi Samuel ponosni
In srce v bóli počí mu neznosni.

Opomnja. Samuel, sin Šišmana I., bil je car zapadne bolgarske države (976—1014). Malo svoje carstvo je razširil kmalu daleč okoli. Hude boje je imel s cesarjem bizantinskim, Bazilijem II. Iz početka mu je bila sreča mila, a pozneje se mu je iznevénila. Jeseni l. 1014 so napali Grki Bolgare ob gori Bêlasici. V noči je obšla grška vojska goro Bêlasico, prijela Bolgare tudi za hrbtom ter jih potolkla; 15.000 jih je bilo pa ujetih. Car Samuel je umrl še isto leto.

Krilan.

Zvonjenje.

Zvonjenje vetrovi po zraku nesó
Čez širno dolino, čez tretjo goró
Do borne, razpale že kočé.
O naj le nesó je, saj vem, kdo ta svet
Ostavlil trpeč je, trpeč in pa bled,
In srce umreti mi hoče!

Ljubila srčno sem sirota ga jaz,
Rosila solzé mu na blede obraz,
Rosila i svojega ž njimi!
In v hudi bolezní sem bila pri njem,
Klečala, jokala, molila pri njem,
Sedaj pa tam mrtev leží mi!

Dá, mrtev tam daleč za tretjo goró,
Od koder zvonjenje vetrovi nesó
Do borne, razpale že kočé.
O naj le nesó je, saj vem, kdo ta svet
Ostavlil trpeč je, trpeč in pa bled,
In srce umreti mi hoče!

—b—

